

Helena Dahlstrand
Älskade ungar

Tillägnas alla mina älskade ungar

Duo Dito Förlag

ISBN: 978-91-978730-0-0
© Helena Dahlstrand, 2010
2:a upplagan - Duo Dito Förlag, 2010
(1:a upplagan – Gravander & Widerlöv Förlag, 2000)
Tryckt i Sverige av Publit Sweden AB
Layout © Duo Dito Design

Intro

*Det fanns en tid i mitt liv
När mina känslor var utan ord
När musiken var onödigt tidsfördriv
Och sången begravd under tonvis av jord*

*Men så en dag
Hörde jag åter en melodi
Så försiktig och svag
Men med massor av livskraft i
Genom den hårdaste mark
Trängde den upp och växte sig stark
Gav mening och framtidstro
Hopp och lust och sinnesro*

*Låt aldrig sången tystna igen
Låt musiken leva inom mig
Ge känslorna ord att dela med en vän
Låt mig sjunga mina sånger för dig!*

1999

Den senaste tiden har en idé envist bitit sig fast i mitt huvud. En idé som verkar ganska tokig. Jag har nämligen fått för mig att skriva ner berättelsen om mitt liv.

En slags självbiografi vid 34 års ålder måste väl ändå tyda på begynnande vansinne. Vad kan jag ha att berätta som på något sätt skulle vara värdefullt för andra? Men ändå...

Själv har jag under årens lopp upplevt en stark hunger att få ta del av andras livserfarenheter. Hur har de överlevt allt det svåra? Hur har de hanterat alla känslor? Var har de hittat glädjen, kraften och styrkan att gå vidare?

Kanske kan ändå mina sånger och min berättelse ge något till någon. Men mest av allt skriver jag för min egen skull. För att på något vis sätta punkt över en period i mitt liv. Jag har kommit till ett vägskäl och det är dags att gå vidare.

Älskade ungar får stå som mitt inlägg i den heta debatten om "Bokstavs barn". Kanske kan den ge en uppfattning om vad som kan tänkas ligga bakom diagnosen svår DAMP. Och kanske av hur det kan vara att drabbas av astma/allergi. Men framför allt hoppas jag att jag kan ge dig en bild av hur livet med barn, som har särskilda behov, kan se ut.

Detta är berättelsen om mitt liv, skriven utifrån mitt perspektiv som förälder. Den gör alltså inte anspråk på att presentera objektiv information eller upplysa om medicinsk fakta.

Min familj, mina vänner och människor jag mött på vägen, är en så viktig del av min berättelse att jag inte kan undgå att nämna dem. Men jag har valt att inte nämna någon vid namn och jag hoppas de som känner sig träffade kan förstå varför jag måste skriva ner allt som hänt. Jag hoppas också att mina barn, en dag när de är mogna nog att läsa hela min berättelse, kommer att förstå.

Jag har valt att skriva min berättelse utifrån mina sånger, eftersom jag egentligen inte ser mig själv som författare, utan i första hand låtskrivare. Det är mina sånger som under årens lopp hjälpt mig överleva. De har hjälpt mig att sätta ord på mina känslor och att bearbeta allt det svåra. Förhoppningsvis kan de också ge dig en känsla av igenkännande eller hopp...

Till boken hör en CD med samma namn. Varje kapitel representeras av en egen sång. Läs min berättelse och lyssna på sångerna, en för varje kapitel. Eller låt sångerna stå för sig och min historia för sig. Valet är ditt.

Helena Simonsson, Grängesberg 1999

Tänk om...

*Tänk om jag kunde berätta
Hur allting kommer sig
Vad det är för mening med detta
Varför det hände just dig*

*Tänk om jag kunde svara
På alla undrande frågor jag får
Men hur ska jag kunna förklara
När inte ens jag förstår*

*Jag trodde aldrig förr att stolthet kunde värka
Att glädjen kunde gråta och att tårar kunde le
Jag ville aldrig nånsin att nån skulle märka
Att jag famlar fram i mörkret
och ingenting kan se
Men vad andra tycker
är inte längre viktigt
Om vilja till förståelse kan jag bara be*

*Tänk när jag inte behöver
Vara stark och ha färdiga svar
En dag kanske kampen är över
Hoppet har jag ännu kvar*

Tänk om...

1

Så här står jag nu. Mitt i livet. När jag ser tillbaka på den tid som gått, inser jag att det nu är dags att gå vidare. Dags att börja ett nytt kapitel i mitt liv.

För ännu finns det väl tid att gå vidare? Ännu har jag väl möjligheter att hitta nya vägar och nya mål? Eller...

När jag ser mig själv i spegeln, förstår jag att tiden gått snabbare än det känns som. Jag är inte längre tjugofem, trots att jag oftast inte känner mig äldre än så. Fast det är klart. Jag är nog ändå oändligt mycket visare idag med alla erfarenheter jag hunnit skaffa mig på vägen. Och vissa dagar känns det som om jag vore hundra.

Tid är något underligt. Det finns perioder som verkar långa som evigheter medan de pågår. Men när man ser tillbaka, verkar det som om tiden bara flugit iväg. De senaste åren i mitt liv är inte förlorade eller på något sätt meningslösa. De har format mig som människa och gjort mig till den jag är idag. Men jag ska inte gå händelserna i förväg, utan börja från början.

I begynnelsen var jag; Ung, intensiv och idealistisk med radikala idéer. Uppvuxen i en trygg, borgerlig miljö, med en stark tro på mig själv och framtiden. Allt var möjligt. Jag hade ingen längtan efter att träffa ”den rätte” och binda mig. Alltför mycket var gjort och upplevt. Frihet, sång och musik var mina ledord.

Och han; Så ung, entusiastisk och optimistisk, trots allt han varit med om. Från en trasig familj, van vid uppbrott, svek och orättvisor. Utan mål och ambitioner och med en oerhörd förmåga att leva i nuet. Lev och låt leva, var hans motto.

En dag korsades våra vägar. Jag som aldrig trott på kärlek vid första ögonkastet, föll som en fura. Han som aldrig vågat hoppas och tro på kärleken, var överväldigad. Plötsligt var kärleken frihet, avstånd otänkbart och närhet musik.

Jag och han blev vi. Kärleken gjorde oss osårbara och framtiden var ljus. Ur kärleken föddes längtan efter barn. Vi skulle bli en stor, lycklig familj med trygghet, kärlek och utrymme för det viktiga i livet. Vi skulle inte låta vardagens alla bekymmer hindra oss från att engagera oss i viktiga frågor och göra det vi ville med våra liv.

Nej, någon Svensson-familj skulle vi aldrig bli. Barnen skulle bara må bra av att vara delaktiga och följa med på det mesta. Ha, ha, ha... Ibland undrar jag hur i hela världen jag kunde vara så oerhört fatalistisk. Kanske utmanade jag ödet?

Efter ett par års ivrig väntan och heta insatser för att uppnå målet var det äntligen dags; Vi väntade barn. I takt med att min mage växte, tycktes min värld krympa. Inuti mig fanns ett litet liv, frukten av vår kärlek och ett stort under. Till min förvåning upptäckte jag att inget kunde vara viktigare eller större än detta. Illamående, kraftig viktuppgång och en smula högt blodtryck. Inget kunde rubba min jämvikt.

Den första riktiga höstdagen, efter en lång och solig sommar, föddes hon; Vår lilla solstråle. Vi bestämde oss för att kalla henne Sofia Sabina. Barnmorskan lade henne i min famn. Hon lyfte på huvudet, intog världen, lade sig förnöjt till ro och bajsade sedan helt sonika på min mage.

Mitt liv var uppfyllt av Binas utveckling och framsteg. Första leendet, första orden, första stegen. Vi köpte hus på landet, skaffade djur och planerade framtiden.

Efter amningsperioden kände jag mig redo att ta mig an nya utmaningar och min värld vidgades. Jag började jobba igen. Denna gång med en ny tjänst på orten och jag trivdes alldeles fantastiskt bra med livet.

Bina utvecklades snabbt till en mycket verbal, trygg och glad tjej. Ett riktigt litet charmtroll som inte visste vad blyghet var. Allt gick som planerat och ett barn var inga problem att ta med i de flesta sammanhang. Det fungerade alldeles utmärkt med dagmamma, trots våra oregelbundna arbetstider.

Min man och jag delade på ansvaret och konstaterade lite högmodigt att det inte var någon större match att ha barn. Ett litet syskon kanske inte vore så dumt. Vi hade ju faktiskt planerat att skaffa en stor familj.

Den här gången var allt annorlunda. Jag hade ett krävande arbete, Bina liten, ett hus och flera djur att sköta om. Illamåendet, som började i tredje månaden, ville inte ge med sig. Jag kräktes flera gånger om dagen under hela denna graviditet. Viktuppgången kändes katastrofal och blodtrycket var alldeles för högt. Jag var tung, olustig och trött, trött, trött...

I sjunde månaden beordrade min läkare sjukskrivning på grund av blodtrycket. Min omtänksamme man kunde inte förstå varför jag var så orolig för förlossningen den här gången. Jag förstod inte själv varför men när värkarna satte igång kände jag mig lättad. Det var visserligen tre veckor före utsatt datum men barnet verkade vara stort. Det skulle nog gå bra!

Inkommen på BB började personalen att mäta min mage, jämföra kurvor och räkna mot planerad nedkomst. En ultraljudsundersökning beordrades omgående. Min mage hade blivit så stor de sista veckorna att de misstänkte att det kunde vara tvillingar. Undersökningen visade att det var ett ovanligt stort barn.

”Bara ett? Tack och lov!” Vi andades ut av lättnad. Tvillingar hade vi ju inte direkt planerat för att ta emot där hemma.

Men ingen viktskattning eller bäckenmätning gjordes. Det visade sig också, att jag enligt tidigare ultraljud, var 36 veckor och fem dagar gången. Eftersom gränsen för prematurfödslar går vid 37 veckor ville de gärna försöka att skjuta upp förlossningen. Åtminstone några dagar.

Jag ifrågasatte ultraljudets tillförlitlighet och sa att jag trodde att det var dags nu. De förklarade för mig att även om barnet var stort, så fanns det stora risker med outvecklade lungor hos prematura barn. Så jag accepterade motvilligt värkstillande medel. Värkarna avstannade och jag fick åka hem igen dagen efter.

Följande två veckor plågades jag av förvärkar dygnet runt. En vecka före utsatt datum skickade barnmorskan på mödravårdscentralen upp mig till regionsjukhuset igen. Denna gång blev jag inlagd i väntan på förlossning. Jag väntade och väntade...

Den sjätte dagen bad jag om att få bli igångsatt. Det var tydligen en blåsa på fosterhinnan som satt i livmoderhalsen och hindrade värkarbetet. Barnmorska jag pratade med på morgonen, trodde att det var en bra idé att sätta igång förlossningen. Min man förvarnades om att det hela troligtvis var nära, ordnade barnvakt och kom.

Den kvinnliga läkare, som senare på dagen undersökte mig, blev däremot mycket upprörd. Hon talade om för mig att hon minsann inte tänkte

ta ansvaret för någon igångsatt förlossning och att det egentligen inte fanns någon orsak för mig att stanna kvar på sjukhuset.

Min man blev arg och ifrågasatte om hon var villig att ta ansvaret för att skicka hem mig, 4 cm öppnad, 10 mil från BB i novemberväglag. Då sa hon att om jag kände mig orolig och verkligen bad om det, kunde jag kanske få stanna.

Aldrig i livet!

Så jag lät min stolthet gå före allt annat och valde att åka hem i stället för att böna och be om att få stanna. Halvvägs hemma läste jag i journalen hur läkaren skrivit att "patienten går hem på egen begäran". Min man ville vända och ställa läkaren mot väggen. Men jag ville bara hem till Bina och tryggheten.

Hemma somnade jag tidigt den kvällen men fick inte sova många timmar innan det var dags igen. Den här gången var det inte förvärvat, utan på riktigt. Min man och dotter sov djupt och jag var envis. Jag tänkte inte åka in och bli förödmjukad igen. Så jag väntade...

Först efter ett par timmar väckte jag min man. Vi släpade iväg en mycket trött och sur Bina till barnvakten igen och gav oss sedan iväg. Nu hade det börjat snöa ymnigt. Sikten var dålig och väglaget moddigt. Vid närmaste tätort bytte vi vår gamla, opålitliga bil mot en taxi. Mina värkar var vid det här laget mycket starka och jag försökte att

hålla igen. Först efter två timmars bilfärd i snörusket var vi äntligen framme vid BB.

När vi kommer in på förlossningsavdelningen börjar personalen i lugn och ro med inskrivningen. Sedan kopplar de upp mig på en mätare för att se hur starka värkarna är. Jag försöker tala om att krystningsvärkarna redan är på gång men ingen lyssnar. Och vad är jag? Bara en hysterisk, gravid kvinna. De går ut och lämnar mig och min man ensamma i rummet. Doften från korridoren säger mig att det antagligen är kaffepaus på gång. Jag börjar kräkas våldsamt.

Då kallar min man in dem igen och de kommer sig äntligen för att göra en gynekologisk undersökning. Det visar sig att barnet redan är på väg. För att hjälpa det lite på vägen sticker de hål på fosterhinnan. Plötsligt går allt på tok för fort! Fostervatten forsar ut i rummet, barnets hjässa tränger fram och krystvärkarna förvandlas till okontrollerbara kramper.

Något är fel. Vad händer? Jag fylls av en överväldigande, skrämmande smärta och jag hör mig själv skrika efter smärtlindring. Någon talar om för mig att jag inte får krysta.

”Håll igen!”

Någon annan hänger sig över min mage som för att pressa ut barnet men blir sedan undanknuffad av en tredje person. Larmet har gått och nu är rummet fullt av främmande människor i vita, blå och rosa rockar. Jag hör hur de säger att barnet måste ut fort och förstår att det sitter fast. Sedan

försvinner allt i smärta. Men precis när jag blir övertygad om att jag inte kommer att överleva detta, lättar äntligen trycket.

Genom disiga slöjor av kvardröjande smärta och skräck, ser jag ser hur barnläkarteamet snabbt bär ut barnet. En blå rock fladdrar iväg. Inte med den nyfödda tryggt i famnen, utan endast med ett opersonligt grepp om dess fotleder. Mitt barn - naken, blå och med armar som hänger onaturligt slappt. En sekund, kanske två. Men en bild som för alltid kommer att leva kvar i mitt minne.

Efter en stund, jag vet inte hur lång, följer min man med någon av personalen ut att tala med barnläkarteamet. Förlossningsrummet ser ut som ett slagfält. Fostervatten och blod överallt. Det är helt utan betydelse för mig. Medvetandet kommer och går. Varje gång jag kommer upp till ytan, tänker jag att detta inte kan vara verklighet! Det måste vara en mardröm. Gode Gud, låt mig vakna nu. Låt mig vakna!

Barnmorskan ger mig lustgas. Hon förklarar att bedövning tar för lång tid att verka. Sedan börjar hon lappa ihop mig. Jag bryr mig inte om vad de gör med mig. Jag känner ingen fysisk smärta längre. Bara en förlamande rädsla.

Nu är jag helt vaken och klar. Jag har insett att allt inte är en mardröm, utan verklighet. Jag vet inte hur lång tid som gått eller hur mycket jag missat av det som hänt omkring mig. Min man har fortfarande inte kommit tillbaka. Jag är övertygad om att vårt barn inte lever längre. Men det dröjer

en bra stund innan jag kan och vågar ställa den fråga som brinner på mina läppar;

”Dog barnet?”

Barnmorskan tittar på mig och säger att hon inte vet säkert men att hon tyckte att hon hörde det gny innan de bar iväg det. Hon talar också om att hon troligtvis bröt armen på barnet när hon drog ut det.

Min sista (och första) minnesbild av mitt barn, säger mig att chansen är ganska liten; Hur skulle ett barn kunna överleva detta? Barnet såg ut som en nackad kyckling när de bar iväg med det. Jag vågade inte hoppas.

Jag fick vänta ytterligare en stund innan jag fick klart besked. Minuterna kändes som timmar. Sedan kom de tillbaka med ett litet knyte i en filt. Mitt barn levde!

En underbar liten flicka med morotsrött hår. Jag grät av tacksamhet. Hon vägde nästan fem kg och var 59 cm lång, vilket antagligen var orsaken till att hon fastnat på väg ut.

De lade henne vid mitt bröst och min man var åter vid min sida. Någon talade om att hennes vänstra arm och bägge nyckelbenen verkade vara brutna och att den högra armen var förlamad. Hur omfattande skadorna var, det kunde de inte ge klart besked om innan de gjort en mer omfattande undersökning.

Skadad? Jag hörde vad de sa. Men det enda som betydde något just då var att vårt barn levde!

En regnbåge finns i var tår

*När drömmarna dör och hoppet har flytt
När tårar förstör den morgon som grytt
När mörkret som finns ej skymmer ett ljus
När det som var ord blir oerhört tyst*

*Så finns det ett hopp
Som aldrig kan dö
En kärlek som alltid består
För vad som än sker
Glöm aldrig bort;
En regnbåge finns i var tår*

*När glädjen blir sorg som ej har nån tröst
När älskandes språk blir en kärlekslös röst
När längtan byts ut mot likgiltighet
När gemenskap tar slut för tyst ensamhet*